

Silène Edgarová

Paul Beorn

14-14

Priateľstvo naprieč storočiami

COO
BOO

14 – 14

Priateľstvo naprieč storočiami

Vyšlo aj v tlačovej podobe

Objednať môžete na
www.cooboo.sk
www.albatrosmedia.sk

Silène Edgarová, Paul Beorn

14 – 14 Priateľstvo naprieč storočiami – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2018

Všetky práva vyhradené.
Žiadna časť tejto publikácie nesmie byť rozširovaná
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

ALBATROS MEDIA a.s.

COO
BOO

Silène Edgárová

Paul Beorn

14 – 14

Priateľstvo naprieč storočiami

COO
BOO

© Éditions Bragelonne – Paris 2014

Published by arrangement with Lester Literary Agency

Translation © Marta Činovská, 2018

ISBN v tlačenej verzii 978-80-566-0315-4

ISBN e-knihy 978-80-566-0343-7 (1. zverejnenie, 2018)

Mojej krásnej rastlinke,
malému jablčku a stromu,
ktorý nás troch ochraňuje.

Mojim bývalým, terajším a neprítomným:
Louisovi, Madelaine, Edmondovi, Suzanne, Andrée,
Pierrovi, Cécile a Alainovi.

1. kapitola

1. január 2014

Cintorín je ideálne miesto na schôdzku, či nie? O tomto čase tam niet ani duše a nikto nás nevyruší. Adrien uchopil kyticu do zubov, vyškriabal sa ako už veľa ráz na mreže plota a ocitol sa na druhej strane. Stúpал po briežku a triasol sa od zimy, sneh pod teniskami mu pri každom kroku zavržďal. *Ja hlupák! Mal som si obuť čižmy.*

Z hmly vystupovali kríže a všade vládlo ticho sviatočného rána. Väčšina pomníkov sa rozpadávala, ale pre Adriena to bolo to najkrajšie miesto na zemi. Usmial sa na kamenný reliéf krásnej ženy spoly obrastený machom a zamával desiatim francúzskym vojakom, ktorí storočie odpočívali v ohrađenom spoločnom hrobe. Ich mená už poznal spamäti.

Kedysi sa s Marion najradšej hrávali na tomto mieste. Schovávali sa pomedzi hroby. Poznali každú aleju, každý puknutý kameň, každý medailón na náhrobku. Stretávali sa každú stredu popoludní pod rozkošatým cyprusom. Občas sa hrali na zombíkov, občas na vampov – Marion zbožňovala, keď ju s výkrikmi naháňal. Uprostred cintorína stojí malá biela kaplnka. Tam ju Adrien jedného dňa požiadal o ruku: rozosmiala sa, zatlieskala a povedala „áno“.

Dobre, mali vtedy päť a pol roka a dnes majú trinásť. Ona však na to zaiste nezabudla!

Dnes je prvý január nového roku 2014. Vhodná chvíľa na správne rozhodnutia. Ak sa v takýto deň nerozhodne, nemá šancu na úspech. Vlastne to povedala jeho malá sestra Éloise. Už celé týždne mu dodáva odvalu: „Ak ju miluješ, prečo jej to nepovieš?“

Jasné, v šiestich rokoch sa všetko zdá ľahké. Keď bude mať aj ona trinásť, zistí, že čím sme starší, tým je všetko akési komplikovanejšie.

Tisíckrát zvažoval svoju šancu, mesiace zbieral všetky najmenšie náznaky priazne ako vzácny poklad a pripomínal si ich pred spaním.

Po prvé, vždy obdivovala chlapcov, ktorí mali dobré známky, a Adrien patrila medzi nich. Po druhé, minulý rok spolu v tesnom objatí tancovali a ona povedala, že ak by všetci chalani boli ako on, svet by bol lepší. Po tretie, minulú sobotu boli v kine a ona ho počas filmu vzala za ruku. A práve to mu dodalo odvalu, aby jej dnes vyznal lásku.

Pozrel sa na hodinky: pol desiatej, prišiel o polhodinu včasnšie. Strašné, také čakanie. Aby neumrel od netrpezlivosti, vybral sa na pochôdzku po obľúbených pomníkoch.

Mesto Laon je chudobné a ani cintorín nestojí za veľa. Je takmer opustený a mŕtvych nik nenavštevuje, najmä na svahu pod hradbami. Tam je pole zvalaných kameňov, ktoré ani nepripomínajú pomníky. Často sa uvoľňuje aj pôda a sype sa do hrobov. V snehu a v hmle je nebezpečné tadiaľ

ísť, ale Adrien by sa tam mohol prechádzať aj so zatvorenými očami.

Myseľ mu blúdila kde-kade, keď zrazu spanikáril: *Tie kvety pripomínajú metlu!* Vnoril do kytice nos a nič necítil. Uprostred zimy sa mu podarilo zohnať akúsi zmes chryzantém. Vo váze v salóne sa mu zdali krásne, ale keď ich teraz omrznuté držal v ruke, zapochyboval, či ich mal vôbec vziať.

Malá Marion zbožňovala kvety. Problém je, že sa zmenila. Všetci priatelia sa zmenili: majú na tvári vyrážky, fajčia a trávia čas na internete. Ani Adrien už nie je tým, čo býval. Kedysi bolo všetko jednoduchšie, jasné, skrátka detstvo. Marion bola jeho priateľka na celý život a to mu stačilo. Teraz túži po tajných bozkoch. Horí túžbou zovrieť ju v náručí, držať ju za ruku a vysloviť zamilované slová, ktoré sa v ňom hromadia.

Trištvrte na desať. Ešte stále má čas.

Keď je o päť minút desať, rozbehne sa dolu svahom k veľkému cyprusu na miesto stretnutia. Bolo by fakt hlúpe prísť neskoro. Sotva lapá dych. Kvety beh nezvládli, jednému sa zlomila stonka.

Zastal pred pomníkom pod veľkým cyprusom. Ten má Adrien najradšej. Púta ho k nemu toľko spomienok...

Nieкто vyryl do sivého kameňa na pomníku dve postavičky. Adrien sa zakaždým v duchu pýta, kto to asi urobil; miloval tie dve siluety, možno otca a syna, ktoré sa držali za ruku. Adrien ako dieťa sníval, že je to on so svojím otcom. Stokrát sa to pokúsil nakresliť do skicára. Keď je Adrien smutný, kreslí, je to jeho tajomstvo.

Opäť sa pozrel na hodinky: desať! Super, o chvíľu je tu.

Vtom mu hlavou prebleskla strašná myšlienka: nie! Nemysl si zuby! Nebude ho chcieť pobožkať. Fúkol si do dlane v rukavici, aby zistil, či mu dych nepáchne.

Podskočil, keď mu vo vrecku zavibroval telefón. Nie je to nijaký iPhone, iba obyčajný lacný mobil z ponukového katalógu. V rukaviciach sa mu len ťažko vyberal z vrecka.

Adrien môj, je mi ľúto, ale nemôžem prísť.

Celá ona. Adrien nepozná nikoho, kto by napísal esemesku bez chyby. Čo sa stalo? Ochorela? Marion nikdy nezmeškala ani jedno rande s ním.

Ďalšie zavibrovanie, ďalší text.

Stala sa mi neuveriteľná vec!!!!

Srdce mu šlo vyskočiť z hrude. Pri pohľade na šesť výkričníkov sa ho zmocnilo zlé tušenie.

Tretia esemeska:

Na oslave nového roku ma Franck pobožkaaaaaal. Veríš tomu? Milujem ho, je taký pekný! Porozprávam ti o tom, môj Ady. Bozk a šťastný nový rok!

Pred očami sa mu roztancovali hviezdičky, hlava sa zakrútila a v hrdle navrela hrča. Nohy sa mu podlomili a zrazu sedel na kamennom náhrobku, ani nevedel ako. V dlani zvieral mobil a slová na displeji sa mu pred očami rozmazávali.

Franck?

Pozná len jedného Francka, má aspoň štrnásť, je v tercii: vysoký blondiak s dlhou šticou a modrými očami. Typ chalana, ktorého počúvajú, keď hovorí. A keď šplechne vtip, všetci sa rehocú, aj keď nie je smiešny. Chalan, ktorý si vykračuje po

chodníku ako pán a rozhadzuje rukami, pozývajú ho na každú oslavu, hlasno hovorí a nosí značkové odevy. Typ, akým Adrien nikdy nebude. Štrnásť rokov! Ako s ním môže súťažiť on, ktorý má trinásť?

Prečo terciáni nerandia s dievčatami zo svojej triedy? Žiada vari tak veľa?

Aj bez rukavíc len horko-ťažko ťukal do mobilu. Prsty sa mu triasli, hoci mu nebola zima.

Super, napísal. Už sa neviem dočkať, kedy mi o tom porozprávaš.

Spod viečok mu pomaly po okrúhlych, horúcich, nešťastných lícach stekali obrovské slzy.

„Čo na tom Franckovi vidíš?“ kričal na celý pustý cintorín. „Veď ani tancovať nevie! Terciu opakuje, je v triede najsprostejší!“

Pomníky a kríže akoby len mlčky načúvali.

„Pomúti jej hlavu a potom jej zlomí srdce! Čo len tie baby vidia na mačoch, ktorí sa tak tvária?“

Adrien nič nechápal.

„Načo je dobré byť prvý v triede? Dievčatá na to kašlú.“

Odfúkol si a prihovoril sa náhrobnému kameňu.

„Aj ty si mal priateľku?“ opýtal sa mŕtveho, ktorý tam bol pochovaný. „Myslíš, že mám u Marion šancu? Možno poznáš nejaké finty, čo by mi pomohli. Potrebujem niekoho, kto mi pomôže, poradí, čo mám robiť.“

Vstal, hodil kvety na zem a zišiel alejou k mreži, ktorú strážca práve otvoril. Prešiel okolo starej, vetchej ženy o paličke, zhrbenej, zvráskavenej, ktorá si ho premerala pichľavými očkami. Pomaličky drobčila až k náhrobku pod veľkým cyprusom, zdvihla kvety zo zeme a spokojne si vzdychla.

Adrien prosil o pomoc. Dostane ju.

2. kapitola

1. január 1914

Hadrien pomaly kráča pomedzi hroby. Sneh pod čiernymi bagančami vŕzga a zostávajú na ňom stopy po blate. Ostatné zvuky sa stratili: ruch v dedine, bar je zatvorený, poštár nechodí a všetci odpočívajú. Cintorín je celý biely a bledé slnko prvého dňa v roku sotva ohrieva staré kamene. Vysoký štíhly chlapec mieri do časti sanktuária, kde pod prostými náhrobnými kameňmi odpočívajú jeho starí rodičia a ich predkovia. Otcova rodina nemá veľa peňazí. Hrobky notára alebo lekára sú omnoho impozantnejšie: skutočné domčeky s mrežou pri vchode a v lete aj v zime s čerstvými kvetmi. Jeho malá sestrička Marta prináša na hrob starých rodičov po celé leto vlčie maky a nezábudky, teraz však niet ešte ani snežienok a náhrobky sú prázdne a smutné. Hadrien sa díva, ako nad vežou kostola v Corbeny svitá.

„Ufff,“ zašepká, „nikde ani človečika...“

Nápad odpratať sneh z náhrobných kameňov mohol dostať len jeho otec. A to iba preto, aby mu zabránil pri teple kozuba čítať *Úžasného!*

Je to ilustrovaný časopis, ktorý mu predplatil starý otec z maminej strany. Šestnásť strán vtipov a kresleného humoru každý týždeň po celý rok, senzačný darček! Prvé číslo mu prišlo na Vianoce v košíčku so šiestimi pomarančmi, ne-

uveriteľný luxus. Už sa nevie dočkať, keď ho donesie do školy. Aj Lucien, doktorov syn, mu bude závidieť. Samozrejme, Hadrienov otec skoro odpadol, keď uvidel cenu: celoročné predplatné tri franky päťdesiat? Za papier s obrázkami? Keďže nemohol svokrovi povedať, čo si myslí o takom nezmyselnom výdavku, vrší sa na synovi.

A tak miesto toho, aby si nerušene v teple čítal, odmetá sneh z náhrobných kameňov... hoci pravdepodobne bude snežiť ešte celé týždne! Totálna hlúposť.

Hadrien však musí poslúchnuť, inak by riskoval prísny trest. Rozhodol sa teda pre leš; schoval si časopis do vrecka bundy a pobral sa na cintorín. Mráz bol síce tuhý, ale dal sa zniesť. Srieň a sneh na slnku zvláštne žiarili. Chlapec zmietol sneh z pomníka otcovej rodiny a prstom prešiel po vyrytých písmeňách.

„Jean, Marius, Madelaine, Louis, Marguerite,“ šomral si sám pre seba.

Ako maličký poznal iba poslednú z nich, starú mamu. Umrela pred šiestimi rokmi na chrípku. Pamätal si ju ako pracovitú ženu, odmeranú k deťom. Matkina rodina tu nie je pochovaná: pochádzajú z mesta a ich hrobka je v Laone, oblastnej prefektúre. Nechodia tam, cestovanie je drahé. Náhrobok starej mamy videl iba raz a rodinná hrobka sa mu zdala impozantnejšia ako táto lekárova. Potešilo ho to, aj keď jeho nepriateľ z detstva Lucien ju asi nikdy neuvidí.

Kostolný zvon rozozvučal tóny *Ave Marie* a Hadrien si uvedomil, že skončil robotu a, ako predpokladal, bude mať chvíľku času aj na čítanie. Sadol si na náhrobok starkého Maria. Pohrúžil sa do časopisu a neuvedomil si, že kameň je mokrý. Navlhli mu nohavice, spodky a čoskoro mu omrzal zadok. Pomrvil sa a práve uvažoval, či sa neprilepil o kameň, keď začul smiech.

„Hej, Hadrien, neschováme sa niekam do ústrania?“ veselo zvolala pekná Simone.

„Nie... zadok mám celkom mokrý!“ riekol chlapec a usmial sa na ňu.

Smiala sa do popuku a hnedé kučery jej tancovali okolo tváre. Oči jej žiarili ako myške, na lícach mala pehy a výraz malej šibalky, ktorá neverí báchorkám. Ružové líca a šaty rovnakej farby vytŕčajúce z tmavého kabáta pripomínali kvet pivónie. Odev nebol nový, ale šikovne upravený: prešla si ho zo starej maminej blúzky. Šitie ju baví a je nadaná. Od minulého roku je dievča Hadrienova láska. A on verí, že to tak bude navždy, hoci jej to nikdy nepovedal. Je od nej o šesť mesiacov starší, ale ona je dosť vysoká. Nemusel sa ani veľmi nakláňať a nečakane jej vtisol bozk na líce.

„Ejha!“ zvolala prekvapená aj potešená.

„Šťastný nový rok!“ zaželel jej Hadrien na vysvetlenie nečakaného pobožkania.

Vedel, že proti bozku alebo pohladeniu nič nenamietne, ale predsa, sú na cintoríne, kde ich môže niekto uvidieť. Nechce, aby o nich ľudia hovorili... Musia sa skrývať: ona nemá ešte trinásť a zobrať sa môžu najskôr o štyri-päť rokov. Ak rodičia budú súhlasiť.

„Čo tu robíš?“ opýtala sa.

„Otec ma poslal očistiť hroby.“

„A ty si si povedal, že to je fajn miesto na čítanie?“ dodala so smiechom.

„Pozri!“ povedal. „To je *Úžasný!*“

„Viem. Už si mi ho ukázal včera... aj predvčerom.“

„Och. Zabudol som. A čo tu robíš ty?“

„Hľadala som ťa, tvoja sestra povedala, že ťa tu nájdem. Pôjdeš so mnou k tvojej tete Jeannette? Pripravila pre môjho prechladnutého brata čaj.“

„Tvoj brat pije také ‚pišaničky‘?“ opýtal sa posmešne Hadrien.

„Mama ho núti a nie je to hocijaký čaj, ale od Jeannette, ona má čarovnú moc. Ľudia vravia, že je čarodejka... a dokonca veštica!“

„Pch! Tárajú. Sú to len povery. Teta sa vyzná v liečivých rastlinách, to je všetko. Tvoja mama by mala radšej zísť s bratom k lekárovi.“

„Dobre vieš, že na to nemáme, nemôžeme ani zaskliť okno v mojej izbe,“ odvetila Simone smutne.

„Môžem ti s tým pomôcť? Som celkom dobrý domáci majster.“

„Nie, poraďme si...“

Hadrien vstal a oprášil si z nohavíc sneh. Prevyšoval ju o hlavu, mal už mocné ramená a ruky chlapa. Tie akoby rástli rýchlejšie ako zvyšok tela. Simone vložila jemné prsty do veľkých dlaní a pomaly kráčali k východu.

„Myslíš, že sa tvoj brat do konca prázdnin uzdraví? Máme totiž spolu na zemepise referát o kolóniách v Afrike.“

„Aha, v tom je teda háčik! Prekvapilo ma, že máš oňho starosť. A to kvôli škole,“ vzdychla Simone a zavrela za nimi vchodovú mrežu.

Sklamane sa naňho pozrela a oči jej stmavli, boli skoro čierne. Hadrien si zahryzol do pery, nerád jej spôsoboval bolesť.

„Vieš, ten referát je dôležitý, aby sme dostali vysvedčenie!“

„Dôležité to je pre teba! Julesovi na vysvedčení nezáleží. V júli pôjde za kováčskeho učňa k starému Marcelovi. Keby záležalo na ňom, už by tam bol. Dvanásť rokov bude mať však až toto leto.“

„Ja nechcem robiť to, čo môj otec, Simone. Ak chcem odísť z farmy, musím študovať na lýceu. Musím teda spraviť

tú skúšku. Jules na to kašle a prechladnutie je len zámienka. On je ten sebec.“

„On aspoň stojí nohami na zemi. O niekoľko mesiacov bude zarábať, veľmi to potrebujeme, vieš!“

„Veď aj ja budem mať čoskoro zárobok a omnoho lepší, aby som uživil ženu a deti, každý deň mäso, hračky na Vianoce a potrebné lieky bez toho, aby som počítal každý halier.“

„Tvoje deti? A s kým ich chceš asi mať? S nejakým dievčaťom, ktoré si nájdeš v meste v tom lýceu pre bohatých?“

S *tebou*, *ty hlúpučka*, pomyslel si Hadrien, ale bol príliš hrdý, aby to povedal, a Simone zrýchlila krok. Zasneženou, tichou dedinou kráčali k domu tety Jeannette, ktorá žila sama s čiernym kocúrom... *kocúrom čarodejnice!* Je pravda, že sa vyzná v bylinkách a tuším aj pomáha dieťatkám na svet; Hadrien tomu celkom nerozumie, ale Simone to vraví tak presvedčivo, že tomu musí veriť.

„Dobre. Nehnevaj sa. Akurát som na tom referáte tvrdo pracoval a chcem, aby učiteľ bol spokojný.“

„Učiteľ! Učiteľ! Len kvôli nemu! Povedal si mu, že otec ti to lýceum nemá z čoho platiť?“

„Nie...“

„Hovoril si o tom aspoň s rodičmi? Pýtal si si peniaze od starého otca?“

„No... ešte nebola príležitosť. Môj starý otec nás nenavštevuje často. Ale urobím to!“

„A kedy? Na svätého Dindy?“

Zastavili pred domom tety Jeannette v hornej časti hlavnej ulice. Okolo nich prešlo s rachotom auto dôstojného pána z Vaclair, ktorý prišiel slúžiť omšu. Zamával im, ale Hadrien to nezbadal, zmätený výsmešnými poznámkami svojej priateľky. Simone si to všimla a usmiala sa.

„Bolo by pre teba veľmi zlé, keby si nemohol ísť na lýceum?“

„Jasné!“ zvolal chlapec šokovaný, že nechápe, čo to preňho znamená.

„Naozaj chceš odísť do mesta?“

„Áno, chcem pokračovať v štúdiu a vedieť viac. Rád by som sa naučil technické kreslenie, aby som mohol navrhovať moderné stroje ako tie v románoch Julesa Verna! Automobily! Viem, že nechceš, aby som odišiel, ale keď sa do dediny vrátim, budem mať zamestnanie, ktoré mi prinesie veľa peňazí a zmení situáciu mojej rodiny.“

„Nuž,“ odvetila tichým hlasom, „odvahu, Hadrien môj!“

Pobozkala ho na kútiky úst, on vzal jej ruky do svojich dlaní a pritisol si ich k hrudi s vďačným širokým úsmevom; dobre vie, že dievča sa obáva odlúčenia. Aj on, samozrejme, ale uvažuje realisticky a vie, že jej ponúkne lepší život, keď sa vráti do dediny s diplomom agronóma alebo inžiniera. Je šťastný, že mu nebráni v jeho snoch, hoci sa bojí. Je to naozaj dievča, s ktorým sa chce oženiť. Šiel domov rozhodnutý porozprávať sa s otcom o ďalšom štúdiu.

Ponorený do myšlienok si nevšimol novú schránku na listy, ktorá sa ako zázrakom zjavila na múre susedného domu rovno oproti.

3. kapitola

I. január 2014

Franck! Marion randí s Franckom! Adrien je zúfalý. Po návrate z cintorína prešiel popred priateľkin dom na rohu ulice. Sú skoro susedia. Je to malilinký domček so smiešnym kovovým balkónom. Zvyčajne hodí do okienka izby dievčata kamienok, a keď je doma, napíše na kúsok papiera tajnú správu a zhúžvanú do guľky ju vyhodí z balkóna. Väčšinou je to niečo ako: „Hádanka. Som trinásťročný chlapec a chcel by som darovať na Vianoce niečo mojej susedke a dnes ráno mám príšerný účes. Kto som?“ Papierik chytí, prečíta a načmára odpoveď, napríklad: „Rébusy. Môj prvý je ženský rod od ,môj“, môj druhý je veľmi veselý, môj tretí znamená ,ty a ja‘, môj hlavný je najlepší priateľka... Odpoveď nájdeš v hádanke. Kto som?“ a pokúsi sa odpoveď hodiť späť. Môžu tak pokračovať dlho – občas však guľka papiera skončí u suseda v odkvapovej rúre.

Dnes však Adrien len hlbšie vtiahne krk do vyhrnutého goliera. Po ľadových lícach mu stále kanú slzy. Na ulici ponižne počuť tlmený zvuk auta idúceho po snehu. Dnes nebude ani kameň, ani guľka papiera od Marion.

Namiesto toho, pomyslel si, len čo otvorím dvere, nabehne na mňa mama.

Uvidí jeho červené oči a ako zvyčajne sa opýta, či „niečo v škole neklape“, a povie mu „moje milované kozliatko“. Tá

starostlivosť, tá milota... neznáša ju. Naberie za hrst' snehu a pošúcha si ním tvár, zotrie slzy. A keď bude vyštípaný od mrazu, mama si možno nevšimne, že má oči spuchnuté od plaču. Pred vchodovými dverami zaváha. Hlavou mu mimovoľne bežia predstavy: Marion na Franckových kolenách, ruka v ruke a zamilované pohľady. Konečne potisne dvere. Radšej stretnutie s mamou.

Malé strapaté dievčatko vyskočí a zavesí sa mu okolo krku.

„Kukuk, Adrien!“

Nasilu sa usmeje.

„Kukuk, Éloise!“

Jeho malá sestrička má šesť rokov a nádherný úsmev.

„Pozri! Pozri!“ kričí. „Niečo som ti nakreslila!“

Kým si zobliekal premočenú bundu a tenisky, podala mu faktúru za plyn.

„Čo je to?“ začudoval sa.

„Ále! Obráť to na druhú stranu, ty somár!“ smeje sa a obráti papier.

Na druhej strane nakreslila rytiera v zbroji pred vežou a princeznú vyzerajúcu ho z okna. Éloise nie je veľmi šikovná kresliarka, rytier pripomína uhorku so zápalkami miesto rúk.

„Je to... je to krásne.“

„Pozri na toho princa: vieš, kto to je?“

Adrien nechce sestričku zarmútiť, na hádanky však nemá náladu. Túži len vybehnúť hore do svojej izby a zamknúť sa tam skôr, ako sa zjaví mama.

„Ja neviem. Ehm... je to ocko?“

Z tváričky Éloise zmizol úsmev, zachmúrila sa a už-už má slzy na krajíčku.

„Vôbec nie, to si ty! Moja kresba je nanič!“

Rozplače sa a ide hore schodmi. Chlapec zašomre prepáč